

MOST VAN MOST

Carpe diem

SOÓS TAMÁS DÉNES

SZAJKI PÉTER HARMADIK FILMJE ÉLETVÁLSÁG-KOMÉDIA.

Van valami elismerésre méltó abban, hogy Szajki Péter a bejáratott rendszereken kívül is sikeres filmrendezői karriert futott be, és úgy készítette el immár harmadik vígjátékát, hogy sem az MMKA, sem a Filmlap nem támogatja filmlterveit. A rendezőnek, aki anno a Színművészeti Egyetem helyett a Pálos György-féle Szellekép Szabadiskolában tanult filmezni, a Katapult Film adott lehetőséget a bemutatkozására, amikor Angelusz Ivánék meg akarták honosítani itthon az amerikai produceri szemléletet. Olyan közönségcsalogató filmeket igyekeztek gyártani, amelyeknek tízmillió forint alatt tartják a költségvetését, hogy DVD-n és tévében keressék vissza a befektetést. Szajki bemutatkozásának, az *Intim fejlődésnek* a közönségsikere – az Index videótárának, az Indavideónak egyik legnézettebb filmje – már a kereskedelmi tévék figyelmébe ajánlotta a rendezőt, aki a *Nejem, nőm, csajom* támogatására az RTL Klub mellett még a Paksi Erőművet is befűzte. Szexközpontú tablófilmjei után Szajki újabb életválság-vígjátékát, a *Most van mostot* is a hivatalos pályázati rendszeren kívül for-

gatta, de az igazi problémát ezúttal sem az ebből fakadó, szűkös költségvetés jelentette – mint azt az *Intim fejlődésnek* felrötták –, hanem az, hogy a vásznon csak részlegesen valósult meg a rendezői szándék.

Bár műfajilag szigorúan szabálykövető, a *Most van most* merész a maga nemében, amennyiben két, nehezen kedvelhető figurával játszatja el a road movie-ba oltott romantikus komédiát. Egy hiperaktív, fárasztóan lezser taxissal és egy elkényeztetett, akarnok mennyasszonnyal, aki megszökik az esküvőjéről, és megkéri a szabadnapját töltő sofőrt, vigye el kocsmába, étterembe és az exeihez. A *Most van most* egyik erénye, hogy nem vígjátéki archetípusokkal dolgozik, hanem jellemhibákkal megvert figurákat vonultat fel, akiknek különösége a játékidő előrehaladtával nyer értelmet. Különösen a nem vicces vicceket mesélő taxisé, aki nem várt tragédiákat rejteget hedonizmusa mögött. Mohai Tamásra szinte rászabták ezt a túlbeszélt, lökött szerepet, de Tompos Kátya is sebezhetőre formálja a nőt, aki túl hevesen próbál kitörni az

„A rendszeren kívül forgatta”

(Tompos Kátya és Mohai Tamás)

életét fojtogató keretekből. A *Most van most* viszont épp a műfaji kísérletbe roppan bele, amikor hőseiből traumákkal terhelt figurákat igyekszik faragni. Olyan háttérrel rajzol ugyanis a mások elvárásai szerint élő, a kapcsolatokba meggondolatlanul fejest ugró fiatalok mögé, ami a romantikus komédiák legfőbb hajtóereje ellen dolgozik. A néző azt szeretné látni, hogy a főszereplők összejöjjenek a film végére, a *Most van most*-ban viszont annak drukkol, nőjön be végre kicsit a fejük lágya – és ez csak úgy történhetne meg, ha nem kezdenének már megint egy új viszonyba. A film koncepciója és választott zsánerének követelményei így összeütközésbe kerülnek – és a szkanderből természetesen a romkom kerül ki győztesen.

A *Most van most*-ról sugárzik, hogy Szajki pontosan tudta, mit akar, de a vászonra nem sikerült maradéktalanul átültetnie az elképzeléseit. A magyar filmgyártás *Kölcsönlakásai* felől nézve üdítő, hogy Szajki nem akarja megüszni dráma nélkül a poénkodást, de ettől még ügyetlenül vált a különböző hangnemek között, és a színészi játékot sem tudja közös regiszterben tartani (a mindig remek Lovas Rozi például úgy török össze egy szakításkor, mintha könnyfacsaró melodrámban játszana). Szajki korábbi filmjeihez hasonlóan most is túlságosan földhöz ragadt a rendezés, a szükséges helyeken is elmaradnak a vizuális poérok (lásd Tompos Kátya „nagy zabálását”), és a jelenetek színvonala erősen ingadozó: egy meghökkenítő poénra két túlnyújtott, kínosan humortalan epizód jut. A címben jelzett életfilozófia is csupán a carpe diem szerencsesüti-bölcsességére fut ki, holott voltak pillanatok, amikor folyvást a jelenben élni a magukat nyugtatgató fiatalok vigaszának tűnt, akik csak úgy tudják elérni a boldogságot, ha háttérbe tolják a vele történt tragédiákat. Szajki viszont kabaretréfákba fojtja a jelentőségtejtesebb pillanatokot, és felemás humorával végül a kockázatkerülő romantikus komédiák felé kormányozza filmjét.

MOST VAN MOST – magyar, 2019. Rendezte: Szajki Péter. Írta: Szajki Péter és Szajki-Vörös Adél. Kép: Domokos Balázs. Vágó: Erdélyi Flóra. Producer: Kuttyik Gábor. Szereplők: Tompos Kátya (Szilvi), Mohai Tamás (Petya), Básti Juli (Szilvi anyja), Mészáros András (Tamás), Kovács Lehel (Nomi), Nyakó Juli (Magdi). Gyártó: Sparks / ZLS Productions. Forgalmazó: Romis Film. 100 perc.

